

**ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
2012 – 2013**

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΠΕΚΙΑΡΙΔΟΥ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«CARPE DIEM»

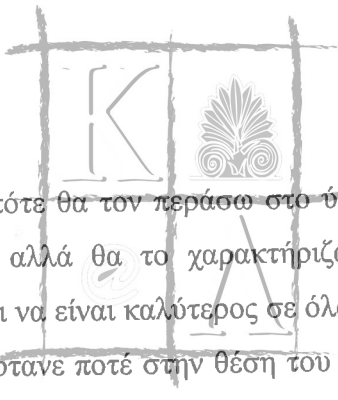

Carpe Diem

04:13 το ξημέρωμα και αρχίζει το ταξίδι. “Ταξίδι”! Αν μπορούσε να θεωρήσει αυτό που κάνω ταξίδι, τότε ναι, ταξιδεύω, ταξιδεύω κάθε μέρα σ’ αυτήν την πόλη, σ’ αυτήν την κόλαση που ονομάζεται Αθήνα. Κανονικό ταξίδι δεν έχω κάνει ποτέ μου, δεν έχω απομακρυνθεί ποτέ από εδώ. Θα το ‘θελα πολύ να δω και άλλα μέρη, να πάω όπως όλος ο κόσμος διακοπές στην θάλασσα με την οικογένεια μου. Κάθε μέρα τα ίδια σκηνικά, οι ίδιοι άνθρωποι, τα ίδια άδεια βλέμματα. Προχωράνε όλοι βιαστικοί να πάνε στις δουλειές τους χωρίς να κοιτάζει ο ένας τον άλλον! Έτσι συνήθισαν, όλοι σκυφτοί. Αν τύχει και με κοιτάξει κάποιος, τότε το μόνο που λαμβάνω είναι απαξίωση και μίσος. Έγινα ξένος στην ίδια μου την χώρα. Μάλλον επειδή τους λερώνω την πόλη. Λες και ήθελα να είμαι σ’ αυτήν την κατάσταση, λες και το διάλεξα εγώ. Όλα είναι θέμα τύχης τελικά.

Πολλές φορές ο πατέρας μου αφηγείται πώς ζούσε παλιά, στο χωριό του, όταν ήταν και αυτός 15 χρονών και σύμφωνα με τον πατέρα μου πάντα, όλα ήταν ήρεμα και η ζωή κυλούσε ευχάριστα, όλοι ήταν δεμένοι μεταξύ τους σαν μια οικογένεια. Αναρωτιέμαι αν ισχύουν όσα μου αφηγείται. Μπορεί να υπάρξει κάπου τέτοιο μέρος; Ίσως ο παράδεισος... αλλά εκεί πρέπει να πεθάνεις για να πας. Άλλωστε γιατί να μου πει ψέματα, μπαμπάς μου είναι, ποιο το όφελος; Για να νιώσω καλύτερα; Ίσως. Για να έχω μια ελπίδα ότι κάποια μέρα θα πάμε εκεί και η ζωή θα γίνει σαφώς καλύτερη; Αλλά ο ίδιος είναι που μου λέει “Να την φοβάσαι την ελπίδα, με έναν αναγραμματισμό μπορεί να σου κόψει το χέρι”. Τι ειρωνική φράση, αλλά έχει δίκιο κατά βάθος. Όταν κάνεις σχέδια ο θεός γελάει, λέει ο λαός. Μεγάλη σοφία!

Τον πατέρα μου τον θαυμάζω, στα μάτια μου μοιάζει ήρωας. Θέλω να του μοιάσω γιατί ποτέ δεν το βάζει κάτω. Θα κάνει τα πάντα για να είμαι καλά. Καθημερινά δίνει μάχη για να επιβιώσουμε εγώ και αυτός. Άλλωστε οι δυο μας μείναμε. Την μητέρα μου δεν πρόλαβα να τη γνωρίσω. Το μόνο που μου έχει απομείνει από αυτήν είναι το όνομά της, Αλεξάνδρα αυτή, Αλέξανδρος εγώ. Δεν θυμάμαι καν πως ήταν το πρόσωπο της και λυπάμαι πολύ γι’ αυτό. Μόνο μια φωτογραφία της έχω δει και θυμάμαι μόνο τα μεγάλα γαλάζια της μάτια. Από αυτήν τα πήρα λέει ο μπαμπάς, όπως και τα ξανθά μου μαλλιά. Ο μπαμπάς μου είναι μελαχρινός με καστανά μάτια και με το πιο εκφραστικό βλέμμα που έχω αντικρίσει ποτέ μου. Είμαι λίγο πιο ψηλός

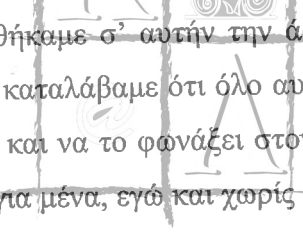

από αυτόν. Από μικρός περίμενα πότε θα τον περάσω στο ύψος. Πάντα είχαμε ένα είδος ανταγωνισμού μεταξύ μας, αλλά θα το χαρακτήριζα ως κλασική σχέση πατέρα-γιου, που πάντα ο γιος θέλει να είναι καλύτερος σε όλα από τον πατέρα, αλλά κατά βάθος τον θαυμάζει και αν έφτανε ποτέ στην θέση του θα ήθελε να είναι ίδιος και απαράλλακτος.

Αν ζούσε η μαμά μου ίσως να ήμασταν τελείως διαφορετικά. Να ζούσαμε σε ένα ζεστό σπίτι όπως οι άλλοι. Τώρα το σπίτι μας αλλάζει από νύχτα σε νύχτα. Το προηγούμενο βράδυ το περάσαμε στα σκαλιά μιας πολυκατοικίας ευτυχώς. Και λέω "ευτυχώς" γιατί περάσαμε νύχτες σε παγκάκια. Δεν ακούγεται τόσο φριχτό, αλλά στην μέση του χειμώνα είναι αρκετά. Ευπνάω κάθε μέρα και ευχαριστώ τον θεό που δεν πέθανα από το κρύο της προηγούμενης νύχτας. Πριν μια εβδομάδα βρήκαμε έναν άστεγο νεκρό στην άκρη του πεζοδρομίου. Ήταν κάτασπρος από το κρύο, παγωμένος. Τα μάτια του ανοιχτά κοιτούσαν με ατονία προς τον δρόμο. Νομίζω πως γελούσε. Κάθε φορά που τύχαινε να περάσουμε από αυτήν την οδό τον έβλεπα πάντα χαμογελαστό. Φαίνεται είχε βρει το νόημα στην ζωή του.

Μερικά βράδια αναπολώ την παλιά ζωή μας και για έναν περίεργο λόγο σταμάτησε να με πονάει το γεγονός ότι ανατράπηκαν όλα. Μάλλον συνήθισα ή απλά εκτίμησα και γω τη ζωή. Άλλαξα ή τουλάχιστον έτσι θέλω να πιστεύω. Και δεν άλλαξα μόνο εγώ, αλλά και ο κόσμος γύρω μου. Αυτό βέβαια δεν ξέρω κατά πόσο είναι καλό. Παλιά έβλεπα μερικές οικογένειες να περνάνε. Όλοι ήταν χαμογελαστοί και γω ζήλευα, δεν ήξερα πως ήταν να ζεις σε μια οικογένεια, δεν είχα ζήσει ποτέ μου αυτές τις οικογενειακές στιγμές. Τώρα πλέον δεν με πειράζει καθόλου. Μπορείς να αλλάξεις την πραγματικότητα αλλάζοντας τον τρόπο που την αντιλαμβάνεσαι. Για μένα η ζωή μου ως έχει είναι μια χαρά, με τα πάνω της και τα κάτω της.

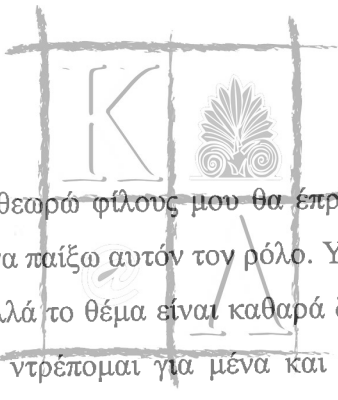
07:37. Βλέπω όλα αυτά τα μαγαζιά που είναι ακόμα άδεια και σκέφτομαι όλη την λαοθάλασσα που ρέει ορμητική σε αυτά για να ψωνίσει καθημερινά και βγαίνει με γεμάτες σακούλες, από αγαθά που ήδη υπάρχουν σε πληθώρα στο σπίτι και καταθλίβομαι. Φαίνεται το μάτι ποτέ δεν χορταίνει. Έχουνε γίνει απλώς αριθμοί. Ζούνε μέσα στον καταναλωτισμό αντί να ζούνε μέσα στην κοινότητα. Όλοι τους τα ίδια, συμπεριφέρονται σαν πόνια, καταναλώνουν αλλά δεν ξέρουν ότι συχνά καταναλώνονται. Αν αυτά τα περίσσια που δεν τους χρησίμευαν τα δώριζαν σε άτομα που είχαν ανάγκη, όπως εμείς τώρα, τότε ο κόσμος δεν θα ήταν σε αυτήν την κατάσταση. Πριν από μερικά χρόνια ανήκαμε και μείς σ' αυτήν την κατηγορία με τον

πατέρα μου, τώρα όμως που βρεθήκαμε σ' αυτήν την άσχημη θέση και είδαμε τα πράγματα από άλλη οπτική γωνία καταλάβαμε ότι όλο αυτό που γίνεται είναι λάθος. Πρέπει επιτέλους να βγει κάποιος και να το φωνάξει στον καθένα χωριστά μέχρι να κατανοήσει. Και δεν το λέω αυτό για μένα, εγώ και χωρίς αυτούς και τη βοήθειά τους μπορώ να επιβιώσω. Έτσι όμως χάνεται η ανθρωπιά. Η μοναξιά αποτελεί σύμπτωμα της θυματοποίησης. Είμαστε θύματα ενός λανθασμένου τρόπου ζωής. Δε θα έπρεπε να είμαστε μόνοι. "Βοηθάτε αλλήλους" είπε ο Χριστός. Αλλά το 2013, σ' αυτήν την εποχή με τις τόσες δυσκολίες, αυτό που τους νοιάζει λιγότερο είναι τι είπε κάποιος πριν χιλιάδες χρόνια, που στο κάτω κάτω αρνούνται να πιστέψουν ακόμα και την ύπαρξή του.

Πιστεύω ότι σε κάθε άνθρωπο πρέπει να βλέπουμε ένα κομμάτι του εαυτού μας, έτσι θα μπορέσουμε να τον καταλάβουμε. Μπορούμε να βρεθούμε με τόση ευκολία στην θέση του άλλου και αυτό το έμαθα με τον χειρότερο και τον πιο ξαφνικό τρόπο, την μέρα που ο πατέρας μου έχασε την δουλειά του. Αυτή η μέρα θα μου μείνει χαραγμένη στην μνήμη για ευνόητους λόγους. Η αρχή του τέλους. Η καλύτερα... η αρχή της κατρακύλας. Δεν είχα καταλάβει τι αντίκτυπο μπορούσε να έχει πάνω μας και κατά πόσο θα μας επηρέαζε, αν και το παγωμένο βλέμμα του πατέρα μου ενόσω μου το ανακοίνωνε τα ομολογούσε όλα. Αυτήν την ψύχρα που εξέπεμπε την ένιωσα μέσα μου, να κυλάει στο αίμα μου και σιγά σιγά να μου το παγώνει. Ο πατέρας μου δεν μπορούσε να το πιστέψει. Έβλεπε όλες αυτές τις εταιρείες να χρεοκοπούνε η μια πίσω από την άλλη. Κατά βάθος ήξερε ότι θα ερχόταν και η σειρά της εταιρείας που δούλευε, άλλα πάντα ήταν αισιόδοξος, για μένα, για να νιώθω εγώ καλά και να μου δίνει κουράγιο. Σαν παιδί πρέπει να ελπίζω. Αφού αφήσαμε και το σπίτι λόγω χρημάτων, με τον καιρό συνήθισα. Αλλά και με τον καιρό κατάλαβα ότι έχω έρθει πιο κοντά μαζί του. Ωρίμασα και τον κατάλαβα. Τώρα πλέον κατανοώ τις πράξεις του και τα κίνητρά του και εμπιστεύομαι την κρίση του, ένα καλό που βγήκε μέσα από αυτόν τον βούρκο.

08:00. Η ώρα που βάζω την μάσκα μου και πάω σχολείο. Κάθε μέρα. Δεν θέλω κανείς να ξέρει για μένα. Δεν μ' αρέσει να με λυπούνται, δεν μ' αρέσει να εξηγούμαι, αφού δεν μπορεί κανείς να καταλάβει. Άραγε πόσα παιδιά να βρίσκονται στην ίδια θέση με μένα; Ίσως και κανένα. Ίσως να είμαι ο μόνος. Εκεί μέσα δεν έχω πολλούς φίλους. Λίγους και καλούς, για την ακρίβεια δύο. Ούτε αυτοί όμως ξέρουν. Νομίζω ότι αν τύχει και μάθουν θα απογοητευτούν πολύ, ή αν ήξεραν μετά δεν θα ήθελαν να

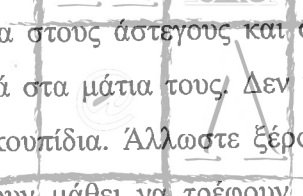
ξέρουν εμένα. Βέβαια αφού τους θεωρώ φίλους μου θα έπρεπε να περιμένω να με καταλάβουν. Λυπάμαι που πρέπει να παίξω αυτόν τον ρόλο. Υποκρίνομαι λες και έχω 10 ζωές για να πω μια αλήθεια. Αλλά το θέμα είναι καθαρά δικό μου, δεν μπορώ να εμπιστευτώ εύκολα, δεν είναι ότι ντρέπομαι για μένα και τον πατέρα μου. Είμαι περήφανος για την οικογένεια μου. Η μόνη αληθινή αξία που απέμεινε στην ζωή μου.

Βλέποντας όλους αυτούς τους καθηγητές που πέρασαν μπροστά μου τόσα χρόνια, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι αν νοερά κόψεις τον ήχο και παρατηρήσεις το πρόσωπό τους, τις κινήσεις τους, τότε μόνο θα καταλάβεις το αληθινό πάθος τους και αν παίζουν και αυτοί απλά έναν ρόλο ή ζουν το όνειρό τους, δίνοντας κίνητρα στα παιδιά. Ως μαθητής έχω λάβει πολλά κίνητρα για να συνεχίσω. Άνθρωποι ξένοι για μένα έγιναν μέσα σε λίγο καιρό δικά μου άτομα και αρχίσαμε να επικοινωνούμε με τα μάτια. Τα μάτια λένε είναι ο καθρέφτης της ψυχής. Πάντα θα προδίδουν τα συναισθήματά σου και συ ούτε που θα καταλάβεις πως έγινε. Και όταν μέσα από αυτόν τον καθρέφτη νιώσεις την ψυχή του άλλου, αυτού του είδους η επικοινωνία είναι το επόμενο στάδιο. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που σ' αγγίζουν πιο πολύ, χωρίς να σε ακουμπήσουν. Η μέρα μου χάρη σ' αυτούς περνάει ευχάριστα.

13:55. Η ώρα που γυρνάω "σπίτι" μου. Βέβαια, δεν ξέρω ποιο ακριβώς θα είναι αυτό. Το σημερινό καταφύγιό μας θα το βρούμε στην πορεία. Ψάχνουμε για μέταλλο και τροφή σε κάδους μέχρι να νυχτώσει, το μέταλλο για να το πουλήσουμε και το φαγητό για να τραφούμε, και τότε επιλέγουμε ένα ζεστό και βολικό μέρος. Όσο ζεστό και βολικό μπορεί να είναι ένα σημείο σε κάποιο πεζοδρόμιο, σε κάποια πολυκατοικία ή πάρκο.

Η δουλειά που βρήκε ο μπαμπάς μου φυσικά και δεν θα μας σώσει. Αλλά τουλάχιστον που και που παίρνουμε φαγητό και όχι αποφάγια. Όχι και πολύ συχνά, για να μη κακομαθαίνουμε. Είναι και αυτό ένα είδος σκληραγώγησης. Τα συσσίτια ποιους να φροντίσουν πρώτα! Έχουμε γίνει τόσοι πολλοί, που σε κάθε γωνιά βλέπεις και από έναν. Πώς κατάντησε έτσι αυτή η χώρα μ' αυτό το ένδοξο παρελθόν! Όλα γίνονται για το χρήμα. Γι' αυτά τα κομμάτια χαρτί που τους καθοδηγούν όλους. Προσπαθώντας να τα κερδίσουν, χάνουν τους εαυτούς τους. Ξεχνάνε όνειρα, πουλάνε δικούς τους ανθρώπους. Η ευτυχία έτσι θα έρθει νομίζουν; Η παροδική ευτυχία ίσως, αλλά όχι η ουσία. Αυτή θα μείνει άφθαρτη στο πέρασμα των χρόνων.

16:57. Ψάχνοντας στα σκουπίδια τόση ώρα, παρατηρώ τον δρόμο και κατάλαβα ότι εμείς οι άνθρωποι δεν είμαστε οι μόνοι κάτοικοι του πεζοδρομίου. Βλέπω όλα αυτά

τα σκυλιά που τριγυρνάνε ανάμεσα στους άστεγους και στους περαστικούς. Πόσο μας μοιάζουν. Βλέπεις την μοναξιά στα μάτια τους. Δεν ψάχνουν για τροφή, αυτή μπορούν να την βρουν και στα σκουπίδια. Άλλωστε ξέρουν τι να περιμένουν από τους ανθρώπους, οι άνθρωποι έχουν μάθει να τρέφουν μόνο το εγώ τους. Αυτά ψάχνουν αγάπη, μια οικογένεια που θα τα περιθάλλει και θα πάσουν να νιώθουν μόνα. Αυτοί που λένε ότι τα ζώα δεν καταλαβαίνουν κάνουν λάθος. Καταλαβαίνουν καλύτερα και από τους ανθρώπους. Βλέπω τα αδέσποτα σκυλιά που κάθονται δίπλα σε άστεγους και τους κάνουν παρέα. Ενώνουν τις μοναξιές τους μαζί τους, μόνο από αυτούς μπορούν πλέον να εισπράξουν αγάπη.

19:25. Νύχτωσε. Ξαπλώσαμε στα σκαλιά ενός εγκαταλελειμμένου άσπρου κτιρίου. Είναι λίγο τρομακτικό αλλά στην κατάστασή μας δεν μας νοιάζει. Είναι αρκετά ζεστό σε σύγκριση με το δρόμο. Νύχτα είναι θα περάσει. Όπως τόσες άλλες.

Πάντα όταν ξαπλώνω κλείνω τα μάτια, αφουγκράζομαι το περιβάλλον και σκέφτομαι τη μέρα που πέρασε. Τι έκανα εγώ για να περάσει. Αν την εκμεταλλεύτηκα ή αν την άφησα έτσι. Αν έκανα ή ένιωσα κάτι καινούριο. Μπορώ να πω με σιγουριά πως ναι, και αυτή η μέρα ήταν διαφορετική από τις άλλες, μια ακόμα μέρα που έμεινα πιστός στον εαυτό μου και δεν με πρόδωσα. Είμαι σίγουρος πια για μένα. Ξέρω ότι διαφέρω από τους άλλους, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι κακό. Πάντα θα είμαι ο εαυτός μου, ενώ όλοι οι άλλοι πετάνε τα πιστεύω τους σαν αποτσιγάρα. Μπορεί να μην είμαι πάντα σωστός, μπορεί να μην είμαι ο τέλειος για τους υπόλοιπους αλλά για μένα είμαι ο καλύτερος που θα μπορούσα να γίνω. Ίσως μια μέρα ξεφύγω από τον βούρκο, κάνω την δική μου οικογένεια και αφηγούμαι στα παιδιά μου αυτή την ιστορία, σαν παραμύθι θα τους μοιάζει. Απλά το παραμύθι μου δεν θα έχει πρίγκιπες, ίσως να είναι και σκληρό για την δικιά τους πραγματικότητα..